

4

Výtah nás vyplivl na úrovni 3. Takže docela vysoko. Kromě našeho – nutno přiznat, že zakázaného – výletu na kuchyňskou úroveň, abychom během uchazečské fáze umyli Okurku v myčce trubců, a naší zkoušky cestování v čase na úrovni 1 jsme nahoru jezdili jen zřídka. A teď jsme měli – spolu s ostatními kadety a kadetkami a aktivními agenty i agentkami – na téhle úrovni bydlet. Z výtahu se rozbíhaly chodby dvěma směry. Jedna z nich končila už po pár metrech u dveří se skenerem duhovky. Ostatní uchazečky a uchazeči si vesele povídali a odešli směrem ke svým pokojům. Valentina kráčela pomalu za nimi a Sakura si pohledem měřila dveře, které vedly do strojovny vznášedla. Visela na nich cedule podobná dopravní stopce a pod ní stálo:

**NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN.
PORUŠENÍ ZÁKAZU
VEDE
K OKAMŽITÉMU VYLOUČENÍ
Z ČASOCESTOVACÍ SPOLEČNOSTI.**

Že by snad tady načapali Stellu? Ravi štouchl do Sakury, která byla ponořená v myšlenkách a překvapeně sebou trhla.

„Za těmihle dveřmi je spousta odpovědí,“ zašeptala skoro uctivě.

Okamžitě jsem pomyslel na Stellu a zeptal jsem se: „Jak to myslíš? Nejsou tam přece jenom ty... netuším, jak se tomu tady říká... nějaký motory?“

„To taky,“ vysvětlila Sakura stroze. Pohledem kmitla ke kamerám a malým šachtám, které byly na krátké chodbě rozmístěny v pravidelných intervalech. Jako malá okénka do nikam. „Mnohem zajímavější je ale technický dohled,“ dodala. To znělo dost slibně.

„Nechceš tam dovnitř, že ne?“ zeptal se Ravi poplašeně. „Copak jsi neviděla všechna ta bezpečnostní opatření? Ty kamery?“ ukázal na čočky kamer s jejich maličkými červenými světýlky, která znamenala, že jsou zapnuté, a potom na malá okénka, „a pak ještě ty mlžné pasti?“

Otrásl jsem se. Spojení mlžné pasti ve mně vyvolalo představy, které vám radši nebudu do detailu popisovat. Ale velkou roli v nich hrál trailer starého hororu. Věřte mi, rozhodně to nebylo příjemné.

Sakura si to nenápadně vyfotila mobilem a kousala se u toho do spodního rtu, což značilo, že se dost soustředí. Do mobilu si očividně stáhla půlku internetu, než nastoupila na palubu vznášedla. Ale než jsem se stihl zeptat, co to jsou ty mlžné pasti, přerušila mě DaVinci.

„Máte ještě deset minut, abyste se nastěhovali do svých pokojů a převlékli se,“ ohlásila mi do ucha. Protože se to hlášení očividně ozvalo v uších i ostatním, společně jsme se obrátili k dlouhé chodbě bez dveří. A když říkám dlouhé, tak myslím, že byla tak dlouhá, že se po pár krocích v podlaze